

Sygn. akt VIII GC 1254/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. w B.

sprawy z powództwa C. I.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 000,00 zł (dwa tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1300,58 zł (jeden tysiąc trzysta złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 726,38 zł (siedemset dwadzieścia sześć złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód C. I. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 2.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 24 listopada 2013 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzony został pojazd marki B.. Przedmiotową szkodę spowodował kierowca ubezpieczony w firmie pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Powód zgłosiła szkodę pozwanemu, domagając się wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nie uznał swojej odpowiedzialności oraz odmówił przyznania odszkodowania, wskazując, iż uszkodzenia w przedmiotowym pojeździe nie mogły powstać w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Powód podniósł, iż pismem z dnia 30 kwietnia 2014 r. odwołał się od decyzji pozwanego. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko oraz odmówił wypłaty odszkodowania. Powód wskazał, iż przysługuje mu również uprawnienie do zwrotu kosztów wykonania kalkulacji naprawy pojazdu przez niezależnego rzeczoznawcę. Ponadto powód podał, iż w niniejszym postępowaniu dochodzi tylko części wiarygodności przysługującej mu od pozwanego, zaś w postępowaniu odrębnym będzie dochodził pozostałej części odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, iż otrzymał od powoda zgłoszenie szkody do jakiej rzekomo doszło w dniu 24 listopada 2013 r. Pozwany wskazał, iż po porównaniu uszkodzeń we wszystkich pojazdach, które miały brać udział w zdarzeniu ustalono, iż duża część uszkodzeń nie mogła powstać w wyniku zdarzenia opisanego w zgłoszeniu szkody. Pozwany potwierdził, iż odmówił powodowi przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę. Ponadto pozwany podniósł, iż w przypadku ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu brak jest podstaw by koszt naprawy pojazdu wyliczać wyłącznie przy użyciu części zamiennych sygnowanych logiem producenta. Pozwany zakwestionował również sposób określenia roszczenia objętego pozwem, wskazując, iż nie jest ono precyzyjne.

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2014 r. powód wskazał, że na dochodzoną kwotę odszkodowania 2.000 zł składają się koszty: naprawy 4 drzwi (po 300 zł każdy), wstawienia przedniej szyby (400 zł), wstawienie nowego szyberdachy (200 zł), wstawienie szyby w drzwiach prawych i lewych przednich (po 100 zł każde).

W piśmie procesowym z dnia 7 kwietnia 2015 r. powód wniósł zastrzeżenia do przedłożonej opinii biegłych sądowych J. K. oraz M. B..

W piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2015 r. pozwany zakwestionował opinię biegłego w całości. Pozwany wskazał, iż w jego ocenie opinia, co do korelacji uszkodzeń pojazdów oraz ustalenia etiologii uszkodzeń nie została należycie uzasadniona.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 listopada 2013 r. stanowiący własność powoda pojazd marki B. (...) z 2007 roku został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

Dowód: zeznania świadka P. K. /k. 72-73 akt/, zeznania świadka R. R. /k. 73 akt/, zeznania powoda /k. 73-74 akt/, opinia biegłych sądowych J. K. i M. B. wraz z opinią uzupełniającą - /k. 96-113, 154-171 akt).

W samochód powoda marki B. uderzyła pojazd marki M. (...) z zabudową typu wywrotka kierowany przez R. R., który tankował paliwo i w czasie wycofywania nie zauważył pojazdu powoda. Pojazd powoda został przyparty lewym bokiem do naczepy, która stała załadowana. B. miało uszkodzone dwa boki, jeden od naczepy a drugi od wywrotki. Wywrotka uszkodziła oba drzwi B. oraz dopchnęła do naczepy całą szerokością drugiego boku, były zbite szyby oraz szyberdach. W wywrotce rozbita była lampa, oraz stelaż, na którym była zamocowana lampa i belka, natomiast naczepa została porysowana.

Dowód: zeznania świadka P. K. /k. 72-73 akt/, zeznania świadka R. R. /k. 73 akt/, zeznania powoda /k. 73-74 akt/, opinia biegłych sądowych J. K. i M. B. wraz z opinią uzupełniającą - /k. 96-113, 154-171 akt).

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nie uznał swojej odpowiedzialności oraz odmówił przyznania odszkodowania, wskazując, iż uszkodzenia w przedmiotowym pojeździe nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody. Pomimo odwołania się powoda od decyzji pozwanego podtrzymał on swoje stanowisko w sprawie i ponownie odmówił uznania swojej odpowiedzialności z tytułu zdarzenia z dnia 24.11.2013 r.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 20.02.2014 r. /akta szkody/, pismo pozwanego z dnia 12 czerwca 2014 r. /k. 8-9 akt/

Powód sprzedał uszkodzony pojazd w stanie uszkodzonym.

Dowód: zeznania powoda /k. 73-74 akt/.

Uzasadniony technicznie koszt naprawy pojazdu marki B. wynosi 65.451,53 zł netto/ 80.505,38 zł z wykorzystaniem do naprawy części zamiennych oryginalnych oraz części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q. Zastosowanie takich części przywróciłoby pojazd do stanu jak sprzed szkody. Natomiast zastosowanie wyłącznie cen części oryginalnych o jakości O w sytuacji, gdy dostępne są części oryginalne o jakości Q może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Szyba oryginalna o jakości O oznakowana jest logo producenta marki pojazdu, zaś szyba oryginalna o jakości Q będzie posiadała oznakowanie producenta szyby, ale nie będzie oznakowana logo producenta marki pojazdu. Szyby będą posiadały oznakowanie czasu produkcji, co w porównaniu do daty produkcji pojazdu może stanowić informację o przeprowadzonej wymianie szyby.

Dowód: pisemna opinia techniczna nr (...)2015/03/09 biegłych sądowych J. K. oraz M. B. wraz z kalkulacją naprawy / k. 93-113 akt/, pisemna uzupełniająca opinia techniczna nr (...)2015/03/09 U biegłych sądowych J. K. oraz M. B. wraz z kalkulacją naprawy /k. 154-171 akt/.

Pojazd przed zdarzeniem poddany był naprawie blacharsko lakierniczej. Wcześniej naprawie poddawane były: błotnik tylny lewy, drzwi tylne lewe, drzwi przednie prawe.

Dowód: pisemna uzupełniająca opinia techniczna nr (...)2015/03/09 U biegłych sądowych J. K. oraz M. B. wraz z kalkulacją naprawy /k. 154-171 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych, zeznań świadków P. K. i R. R., zeznań powoda oraz w oparciu o pisemną opinię oraz uzupełniającą opinię biegłych sądowych J. K. oraz M. B..

Dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności, a Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz powoda albowiem były one logiczne, jasne, spójne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego oraz korespondowały ze sobą i z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie.

Sąd w całości zaaprobował opinie sporządzone przez biegłych sądowych J. K. oraz M. B.. Opinia pisemna z dnia 17 marca 2015 r. oraz uzupełniająca opinia z dnia 6 sierpnia 2015 r. sporządzone zostały w sposób rzetelny i pełny. Biegli w jasny i logiczny sposób odpowiedzieli na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparli szczegółowymi wyliczeniami, w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, aktach szkody oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego.

Na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek pozwanego o wezwanie biegłych na rozprawę, gdyż wszystkie sporne okoliczności dotyczące wydanej przez biegłych opinii, zdaniem Sądu zostały wyjaśnione w opinii uzupełniającej, do której pozwany nie wniósł już zastrzeżeń. Zaznaczyć tu należało, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie sporna była zarówno zasada odpowiedzialności pozwanego jak i wysokość szkody z tytułu zdarzenia z dnia 24 listopada 2013 roku. Pozwany uznał, iż uszkodzenia w przedmiotowym pojeździe nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody.

W ocenie Sąd, przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, iż doszło do przedmiotowego zdarzenia. Powołani na potrzeby niniejszego procesu biegli sądowi J. K. oraz M. B. stwierdzili, że ujawnione uszkodzenia pojazdu B. mogły powstać w warunkach opisanych przez uczestników zdarzenia i poszkodowanego. Biegli wskazali, iż uwzględniając dynamikę przebiegu zdarzenia, zmianę położenia nadwozia B. wynikającą z oddziaływania

nadwozia m. wysokość występowania uszkodzeń jest przystająca. W sposób logiczny i wyczerpujący uzasadnili, dlaczego według ich opinii do zdarzenia mogło dojść w okolicznościach podawanych przez uczestników. Poza tym, o tym, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w okolicznościach wskazywanych przez pozwanego świadczą dowody w postaci zeznań świadków: P. K., R. R. oraz zeznania powoda. Treść tych zeznań koreluje ze sobą oraz znajdują potwierdzenie w wydanych opiniach w przedmiotowej sprawie. W żaden sposób powyższe dowody nie zostały zasadnie zakwestionowane przez pozwanego.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie zaś z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego należało uznać, iż doszło do uszkodzeń pojazdu w okolicznościach wskazanych przez powoda, a za które odpowiada pozwany.

Powód udowodnił także wysokość szkody z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie dochodzonej w pozwie.

Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Stosownie, zatem do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczoną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją i powstała w ten sposób szkoda majątkowa. Pojazd należący do powoda uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku, wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej.

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za

szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973. nr 6, poz. 111). Za „niezbędne” należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności, istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody, odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności, odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Kryteria doboru części zamiennych powinny zagwarantować przywrócenie pojazdu do stanu przed powstaniem szkody – z zachowaniem bezpieczeństwa trwałości, niezawodności i estetyki, co nie oznacza jednak stanu identycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/2003, OSNC z 2004 r., Nr 4, poz. 51 i z dnia 20 listopada 1970 r., 11CR 425/72, OSNCP z 1973 r., Nr 6, poz. 111).

Zważyć należy, iż nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Wiąże się to zatem z koniecznością wymiany elementów które uległy zniszczeniu. Niejednokrotnie części pojazdu uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę były eksploatowane przez określony czas, powstaje zatem kwestia na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych i oryginalnych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zagadnienie to było przedmiotem rozstrzygnięcia powiększonego składu Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. IIICZP 80/11 (OSNC 2012, nr 10, poz. 112) uznał, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże zaś że prowadzi to do wzrostu wartości uszkodzonego pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadająca temu wzrostowi.

Orzeczeniem z dnia 20 czerwca 2012 r. III CZP 85/11 Sąd Najwyższy zaś stwierdził, iż w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta do naprawy lub obliczenia kosztów naprawy mogą być wykorzystane nie tylko części oryginalne pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu ale też części nowe tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu. Mają być to części produkowane zgodne ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu a więc części tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu a różniące się tylko oznakowaniem.

Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale stwierdził, iż reguła dotycząca zasadności wykorzystania przy ustalaniu wysokości odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym nie jest miarodajna w każdym wypadku. Odstępstwo od tej zasady Sąd Najwyższy przyjął przy pojazdach będących na gwarancji producenta, które wymagają od autoryzowanych warsztatów by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw.

Sąd Najwyższy stwierdził też, iż dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych może uzasadniać szczególny interes poszkodowanego. Przykładowo, gdy pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych a kontynuacja takiej historii pojazdu może wpłynąć na jego wartość handlową, lub gdy poszkodowany potwierdzi swój interes w dokonaniu naprawy z wykorzystywaniem części oryginalnych przez to, że faktycznie jej dokona.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, iż biegli sądowi J. K. i M. B. wskazali w swojej pisemnej opinii i opinii uzupełniającej, iż w ich ocenie użycie części oryginalnych oraz dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości O lub Q do naprawy pojazdu B. w pełni przywróci jego walory estetyczne i techniczne i przywróci pojazd do stanu sprzed szkody. Ponadto biegli określili, iż uzasadniony technicznie koszt naprawy pojazdu

marki B. z wykorzystaniem do naprawy części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q wynosiłby 65.451,53 zł netto/ 80.505,38 zł brutto.

Poza tym biegli sędziowie wydając uzupełniającą opinię wskazali, iż części zamienne ujęte w kosztorysie są częściami zamiennymi o jakości O i Q, o najwyższej cenie, zaś zastosowanie wyłącznie cen części oryginalnych o jakości O w sytuacji, gdy dostępne są części oryginalne o jakości Q może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Szacowanie według cen części alternatywnych o jakości O i Q spowodowałoby doprowadzenie pojazdu B. pod względem cech bezpieczeństwa, technicznych, eksploatacyjnych i estetycznych do stanu jaki występował przed zdarzeniem. Odnosząc się do kwestii zastosowania w kalkulacji zamienników szyb biegli stwierdzili, iż szyba oryginalna o jakości O oznakowana jest logo producenta marki pojazdu, zaś szyba oryginalna o jakości Q będzie posiadała oznakowanie producenta szyby, ale nie będzie oznakowana logo producenta marki pojazdu. Szyby będą posiadały oznakowanie czasu produkcji, co w porównaniu do daty produkcji pojazdu może stanowić informację o przeprowadzonej wymianie szyby. Nie zmienia to jednak okoliczności, iż taka naprawa doprowadzi pojazd do stanu sprzed zdarzenia. Tym bardziej, iż w chwili szkody był to pojazd 6 –ścio letni. Powód przy tym nie wykazał żadnych okoliczności, które by uzasadniały przyjęcie wyłącznie części oryginalnych, a więc odstępstwo od zasady, iż w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta do naprawy lub obliczenia kosztów naprawy mogą być wykorzystane nie tylko części oryginalne pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu ale też części nowe tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu.

Należy też zaznaczyć, iż biegli wyjaśnili dlaczego zastosowali potrącenia.

Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy oraz treść opinii biegłych Sąd Rejonowy przyjął, że do ustalenia wysokości odszkodowania należało uwzględnić kwotę pozwalającą na naprawę uszkodzonego pojazdu przy użyciu części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q. Wobec tego uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda B. w związku ze zdarzeniem z dnia 24 listopada 2013 roku wyniósłby kwotę 65451,53 zł netto, 80505,38 zł brutto.

Jedynie zaznaczyć należy, iż Sąd zobowiązując powoda do wskazania, co składa się na wysokość części odszkodowania dochodzonego w niniejszym procesie miał na uwadze okoliczność, iż pozwany podawał w pozwie, iż poza kosztami naprawy przysługuje mu uprawnienie do zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy. W związku z tym nie było jednoznaczne czy w kwocie 2000 zł mieszczą się wyłącznie należności z tytułu kosztów naprawy pojazdu czy też koszty ekspertyzy, a co do takich okoliczności Sąd jest związany wskazywaną podstawą faktyczną. Powód nie był natomiast zobowiązany do wskazania konkretnie za jakie uszkodzone elementy żąda zapłaty w niniejszym procesie, co podał w piśmie z dnia 22 grudnia 2014 roku. Niezależnie od tego z opinii biegłych sądowych wynika jednoznacznie, iż naprawa części wymienionych w piśmie z dnia 22 grudnia 2014 roku przekroczyłaby kwoty tam podane.

W związku z powyższymi ustaleniami, biorąc pod uwagę wysokość żądania powoda, Sąd na podstawie art. 822§1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. i 363 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000,00 zł.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty, jakie poniósł powód to kwota 1.300,58 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 100 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), kwota 500,00 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota

83,58 zł tytułem zwrotu powodowi kosztów dojazdu na rozprawę sądową. Stawka za 1 km wynosi bowiem 0,8358 przy pojeździe powyżej 900 cm⁽³⁾, a odległość z T. do B. i z powrotem wynosi łącznie około 100 km ($0,8358 \times 100 = 83,58$ zł).

Nadto w myśl art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ustawy. W związku z powyższym w pkt III wyroku nakazano pobrać od pozwanego, który przegrał niniejszą sprawę na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 726,38 zł tytułem nieuiszczonych wydatków poniesionych na wynagrodzenie biegłych.

SSR Sylwia Roszak